

Avui faig 18 anys

Penso en els orígens, que han estat el canal per on la vida ha anat transcorrent i fluint fins arribar-me, fins donar-me l'alè i la possibilitat de manifestar-me i compartir. I m'omple d'agraïment i m'allibero de les influències que no ens corresponen. Hereto la vida, la llum i la resta, si no m'ajuda a créixer... simplement la contemplo des de fora. Hereto un temps físic, un espai físic, visible i que envelleix.

I penso en l'essència, en el Ser. I aleshores la vida és infinita, no té condicions ni maneres, no té conceptes mentals ni un temps físic. És l'emoció, no visible. És la sensació, la vibració interna respecte a cada experiència. Aquesta essència és la que habita el meu cos, però ella no envelleix, només creix quan li dono espai per créixer. Només creix quan sento.

M'observo, amb alguns cabells blancs i signes evidents, del transcurs del temps sobre el meu rostre... temps viscut!

El mirall em reflecteix una transformació constant de dies i anys de moviment ininterromput. El batec del cor, l'aire del respirar, el fluir de la sang i de l'energia. Tot ha anat succeint, vivint en mi i deixant la seva petjada.

Però no em cal el mirall per recordar el temps viscut realment, quan he sentit el moment present i m'he omplert de la seva grandesa. Quan he experimentat i he après. Quan he crescut!

Puc tancar els ulls i respirar l'alè calent d'aquell primer petó. Puc sentir les papallones al ventre d'aquella mirada o el tremolor d'aquella ma sobre la meva ma.

Puc tancar els ulls i escoltar la música d'aquell paisatge, la de totes les estrelles cantant-me o la d'una flor naixent davant dels meus ulls.

Puc tancar els ulls i observar-me davant del mirall intern, el que reflecteix la intensitat del meu cor i anar sumant emocions.

El braços de la mare espolsant la por amb el consol de la saviesa. La innocència dels arbres, reflectint-me la pròpia essència amb fermesa i autenticitat. Acceptar la solitud i contemplar-la sense llàgrimes als ulls. Recordar els errors des de l'aprenentatge obtingut i endolcir la ràbia sense penedir-me de res. Les paraules d'un amic que creix al meu costat. Abraçar el dolor i acompanyar-lo en el seu procés, perquè no caigui. Escoltar la ment i trobar recursos per pal·liar els patrons i les por. El so d'un instrument que vibra com el meu interior i m'ajuda a fluir. Una mirada al passat, amb els ulls ben oberts. Una mirada al futur, amb il·lusió i coratge. L'energia del dolor com un foc que escalfa però no crema. Mirar al meu fill, que m'ha donat els motius més sincers i amorosos per seguir caminant.

Puc tancar els ulls i anar sumant moments de presència total, d'entrega i connexió absoluta, amb mi mateix i amb tot. I després de cinquanta anys, el resultat d'aquests moments autèntics, avui suma divuit anys.

Avui faig divuit anys del meu Ser i ho celebro des del meu Ser. I aquesta celebració s'esdevé un moment més per sumar.

Celebro la vida viscuda i sentida, la vida absoluta i real, dedicant-li el moment present, deixant-me sentir, alliberant-me de totes les condicions i fluint sense impediments físics, morals o sentimentals.

Aleshores la joia de ser-hi present, és la mateixa joia de viure. És la màgia de la vida, present en totes les flors i en totes les persones.

Celebro la vida sentida, sentint! Em dono permís per sentir....connecto amb la meva essència i aquesta connexió, perfuma el meu cos, la meva persona, el meu arbre familiar i tota la terra que m'envolta. És, sense dubte, el millor regal d'aniversari.